

[Erik Eriksen.]

urimeligt. Men det, vi her står overfor, er jo dette, at der igen er sket en ændring i den politik, der føres her i landet, at der ikke længere med tilstrækkelig målbevidsthed skabes mulighed for at liberalisere, og så siger regeringen: nu må vi standse og gå den modsatte vej.

Den højtærede statsminister var glad for, at jeg ikke havde nævnt landbrugets forhold. Det gjorde jeg forøvrigt i foråret, da vi sluttede; dengang spurgte jeg den højtærede landbrugsminister om forskelligt, men da ville han ikke svare mig. Forøvrigt kan jeg godt oplyse, at den forrentningsprocent, vi vil blive stillet overfor vedrørende det år, der er gået, vil fortælle et og andet af meget stor interesse og vise, hvor uhyre vanskelige forhold der har været. Det skal jeg imidlertid lade ligge og slutte med at sige, at det jo er regeringens redegørelse og dens programerklæring, vi her har haft til debat. Det er for at få klarhed over dens indhold, vi fører debatten; det er, som det ærede medlem hr. Aksel Møller rigtigt sagde det, dens målsætning, vi skal prøve at undersøge.

Inflationen er over os, og som jeg sagde forleden, frygter vi den. Spørgsmålet er, hvor den høje regering vil sætte ind. Det er med glæde, jeg bemærker, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard ikke med eet eneste ord har givet udtryk for, at han eller hans parti tror på, at en omgang nye skatter skal kunne løse fremtidens problemer. Altså: de samme problemer kan ikke i enhver situation løses med de samme midler. Hvis det var tilfældet, ville det virkelig være en forenkling, der betød noget, men således er det ikke, og det er den konklusion, jeg har draget af debatten her omkring den høje regerings redegørelse. Jeg skal ikke gøre forsøg på at forlænge denne debat, men har altså villet gøre disse afsluttende bemærkninger under den forudsætning, at ikke nye momenter kommer frem.

Jeg skal så blot til allersidst nævne, at der af det ærede medlem hr. Viggo Starcke er stillet et forslag om motiveret dagsorden. Jeg skal om dette sige, at det jo næsten ordret går ud på det samme som det, venstre i vareforsyningsudvalget har motiveret sin stilling med, for dagsordensforslaget giver udtryk for den beklagelse, jeg fremførte for-

leden. Vi kunne altså godt selv have stillet det, men det opnås der ikke det allermindste ved. Stillingen er fuldstændig klar. Fra radikal side har man tiltrådt regeringens stilling. Det konservative folkeparti har taget regeringens planer til efterretning og understreget, at dette sker på regeringens eget ansvar, og venstre er som sagt for sit vedkommende gået imod regeringens forslag, så der opnås ikke spor andet end at få konstateret, hvorledes stillingen i vareforsyningsudvalget var. Men vi kan naturligvis, når dagsordensforslaget er stillet, stemme for det.

Aksel Møller: Det er i almindelighed sådan, at der til at holde en samtale i gang kræves, at de spørgsmål, der stilles, også besvares, ellers dør samtalen hurtigt hen, og der er i denne henseende ikke megen forskel på en samtale og en politisk debat.

Den højtærede statsminister har med sit svar i dag i alt fald sørget for ensidigt at overlade det til den anden part at holde samtalen i gang. Kun på nogle enkelte områder har han udfordret sin opposition og dennes kritikere. Den højtærede statsminister gjorde det bl. a. i de bemærkninger, han fremsatte i anledning af mit spørgsmål om Kiel-erklæringens ophævelse. Den højtærede statsminister sagde nogle ord, som alene kunne opfattes som en reprimande i anledning af, at jeg havde rejst spørgsmålet, og en kritik af den form, jeg havde givet det. Der var en — jeg tror, han udtrykte det således — bitter biklang.

Dernæst tilføjede han, at det jo gjaldt om, at den overensstemmelse, der hidtil havde været i det høje ting på dette område, ikke gik tabt. Jeg er enig med den højtærede statsminister i det sidste, men uenig med ham i det første. Det er efter min mening en ganske naturlig ting, at vi her i det høje ting spørger om en begivenhed, der har fundet sted i sommerens løb som en konsekvens af den erklæring, den højtærede stats- og udenrigsminister havde tilvejebragt ved sine forhandlinger i Bonn — en konsekvens, som var, at Kiel-erklæringen blev ophævet. Den højtærede statsminister har selv illustreret mit spørgsmåls berettigelse ved i sin tale her at erklære, at han selv blev overrasket, da ophævelsen fandt sted. Måske gik hans overraskelse